

REPUBLIKA HRVATSKA
MINISTARSTVO PRAVOSUĐA I UPRAVE
UPRAVA ZA GRAĐANSKO,
TRGOVAČKO I UPRAVNO PRAVO

KLASA: UP/II-942-01/22-01/69
URBROJ: 514-04-02-01-01/08-23-03

Zagreb, 6. veljače 2023.

Ministarstvo pravosuđa i uprave, Uprava za građansko, trgovačko i upravno pravo, OIB: 72910430276, u povodu žalbe Državnog odvjetništva Republike Hrvatske, OIB: 3539267895, koje zastupa Općinsko državno odvjetništvo u Šibeniku, Građansko-upravni odjel, OIB: 83225778075, i žalbe Grada Šibenika iz Šibenika, Trg palih branitelja Domovinskog rata 1, OIB: 55644094063, izjavljenih protiv zaključka Šibensko-kninske županije, Upravnog odjela za opću upravu, imovinsko-pravne i zajedničke poslove, KLASA: UP/I-942-01/12-01/1, URBROJ: 2182-19-02/2-22-72 od 21. siječnja 2022., radi naknade za oduzetu imovinu, na temelju članka 225. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj 53/91 i 103/96) u vezi s člankom 168. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj 47/09 i 110/21) i članka 71. Zakona o naknadi za imovinu oduzetu za vrijeme jugoslavenske komunističke vladavine („Narodne novine“, broj 92/96, 39/99, 42/99, 80/02, 81/02 i 98/19, dalje: Zakon o naknadi), donosi sljedeće

RJEŠENJE

Poništava se zaključak Šibensko-kninske županije, Upravnog odjela za opću upravu, imovinsko-pravne i zajedničke poslove, KLASA: UP/I-942-01/12-01/1, URBROJ: 2182-19-02/2-22-72 od 21. siječnja 2022., te se predmet vraća prvostupanjskom tijelu na ponovni postupak.

Obrazloženje

Izrekom zaključka prvostupanjskog tijela navedenim u izreci ovog rješenja točkom 1. utvrđena je naknada za troškove upravnog postupka u sveukupnom iznosu od 228.897,50 kn Nevi Dujic i Maji Kobol. Točkom 2. izreke naloženo je Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske, Zagreb, Gajeva 30 A, zastupanom po Općinskom državnom odvjetništvu u Šibeniku, Građansko-upravnom odjelu, Šibenik, Petra Grubišića 3/III i Gradu Šibeniku, Šibenik, Trg palih branitelja Domovinskog rata 1, kao obvezniku povrata u naturi, solidarno naknaditi trošak u iznosu iz točke 1. izreke u roku od 15 dana od dana pravomoćnosti tog zaključka, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja tog zaključka do dana isplate.

3vBgxLDHg0y2aS05mtH-LA

Pravodobnom žalbom navedeni zaključak prvostupanjskog tijela pobija Državno odvjetništvo Republike Hrvatske zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Žalitelj navodi da iz obrazloženja pobijanog zaključka proizlazi kako je predmetni trošak upravnog postupka utvrđen temeljem odredbe članka 114. stavka 3. Zakona o općem upravnom postupku, a da je o obvezniku Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske odlučeno sukladno odredbi članka 65. stavka 2. Zakona o naknadi, jer je Državno odvjetništvo bilo stranka u postupku. Žalitelj smatra da prvostupanjsko tijelo pogrešno navodi kao obveznika naknade Državno odvjetništvo Republike Hrvatske, iz razloga što je navodno isto bilo stranka u postupku. Naime, žalitelj ističe da je stranka u postupku bilo Općinsko državno odvjetništvo u Šibeniku, a sve sukladno odredbi članka 30. stavka 1. Zakona o državnom odvjetništvu („Narodne novine“, broj 67/18), u svezi s člankom 29. istog Zakona, koji propisuje nadležnost Općinskog državnog odvjetništva pred javnopravnim tijelima, u postupcima u kojima državno odvjetništvo na temelju posebnog zakona poduzima pravne radnje i postupi u zaštiti javnog interesa te ima položaj stranke. Žalitelj prvenstveno ističe kako se u konkretnom slučaju radi o troškovima nastalim u provedenom upravnom postupku radi naknade oduzete imovine, koji se vodi prema odredbama Zakona o naknadi. Dakle, žalitelj ističe da je u upravnim postupcima radi naknade za oduzetu imovinu Državno odvjetništvo Republike Hrvatske stranka *sui generis* i to s osnovnom zadaćom zaštite zakonitosti. Žalitelj, nadalje, navodi da je odredbom članka 114. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku određeno da kada u postupcima pokrenutim na zahtjev stranke ili u upravnim stvarima u kojima sudjeluju dvije stranke ili više njih s protivnim interesima troškove jedne strane je dužna nadoknaditi druga stranka uz pretpostavke da je druga strana izazvala taj postupak i da je postupak okončan nepovoljno za nju. Slijedom navedenog, kako u konkretnom slučaju Državno odvjetništvo Republike Hrvatske nije izazvalo predmetni postupak koji se provodi prema odredbama Zakona o naknadi, niti je postupak okončan na njegovu štetu, žalitelj smatra da nema mjesta primjeni odredbe članka 114. stavka 3. Zakona o općem upravnom postupku, i to neovisno o činjenici da li je pravno zastupanje bilo nužno i opravdano. Žalitelj ističe kako je upravo po žalbi Državnog odvjetništva Republike Hrvatske, zastupanom po Općinskom državnom odvjetništvu u Šibeniku, izjavljenoj protiv rješenja Ureda državne uprave u Šibensko-kninskoj županiji, Službe za gospodarstvo i imovinsko-pravne poslove, KLASA: UP/I-942-01/12-01/01 od 16. srpnja 2013., kojim je tek djelomično odlučeno o zahtjevu podnositelja – isto rješenje poništeno te ujedno riješeno na način da je odlučeno u cijelosti o postavljenom zahtjevu za povrat, odnosno u cijelosti vraćena predmetna nekretnina podnositeljima zahtjeva. Žalitelj, pritom, naglašava da je navedena žalba izjavljena upravo pazeći na zakonitost – konkretno zato što je isto bilo u suprotnosti sa sadržajem isprava na kojem se u istom poziva, koje razloge je drugostupanjsko tijelo našlo osnovanim te poništilo rješenje i riješilo u korist predlagatelja koji protiv istog uopće nisu izjavili žalbu. Žalitelj, nadalje, navodi da prvostupanjsko tijelo nije obrazložilo zašto trgovačko društvo Rivijera d.d., Šibenik nije određeno kao obveznik naknade nastalih troškova te zašto nije postupilo sukladno uputi iz rješenja Ministarstva pravosuđa i uprave, KLASA: UP/II-942-01/20-01/181 od 12. srpnja 2021., odnosno propustilo je suštinski ispitati opravdanost ukupno zatraženog iznosa naknade. Žalitelj, također, ističe da je podnositelj zahtjeva tijekom postupka propustio naznačiti vrijednost oduzete imovine, niti je to tijekom postupka utvrdilo prvostupanjsko tijelo, već je punomoćnik podnositelja zahtjeva proizvoljno naznačio vrijednost imovine prilikom popisivanja troškova zastupanja. Žalitelj navodi da o navedenoj vrijednosti oduzete imovine nije omogućeno ostalim strankama da se izjasne te se ističe kako je ista suviše visoko naznačena. Žalitelj smatra da iz svega proizlazi kako prvostupanjsko tijelo nije utvrdilo vrijednost predmeta spora. S tim u vezi, žalitelj naglašava da prvostupanjsko tijelo u obrazloženju pobijanog zaključka kratko navodi da je vrijednost

3vBgxLDHg0y2aS05mtH-LA

predmeta spora procijenjena na 180.000,00 €. Pritom, žalitelj postavlja pitanje tko je procijenio vrijednost predmetne nekretnine, a temeljem koje je utvrđen trošak postupka. Žalitelj smatra da Ugovor o kupoprodaji nekretnine koja je predmet ovog postupka, a koji je punomoćnik podnositelja zahtjeva dostavio u prilog naznačenoj vrijednosti, nije relevantan za određivanje vrijednosti oduzete imovine, tim više što tijekom postupka ni podnositelj zahtjeva niti voditelj postupka nije raspravio vrijednost predmeta spora, koja je od važnosti upravo za eventualno priznavanje nužnih i opravdanih troškova. Žalitelj smatra da je za određivanje vrijednosti spora prvostupanjsko tijelo bilo dužno utvrditi vrijednost oduzete imovine prema stanju u kakvom je bila u trenutku oduzimanja, a ne vrijednost koju predmetna nekretnina ima danas. Naime, žalitelj navodi da je poznato, a i kako stranke navode tijekom postupka, da je predmetna nekretnina prije oduzimanja bila bombardirana te je kao takva oduzeta podnositeljima zahtjeva. Žalitelj ističe da je zgrada obnovljena iz gradskih investicija, a i trgovačko društvo Rivijera d.d. je tijekom godina posjedovanja ulagala u istu. Žalitelj, podredno, ukazuje na stav drugostupanjskog tijela kako upravno tijelo koje provodi postupak odlučuje koji su troškovi bili nužni i potrebni prema okolnostima svakog konkretnog slučaja, u skladu s odredbama članka 114. Zakona o općem upravnom postupku. Sukladno navedenom, žalitelj je mišljenja da nije bilo nužno i opravdano da punomoćnik stranaka sastavi čak pet podnesaka od čega tri obrazložena podneska, za koje potražuje naknadu troška u iznosu od čak 64.125,00 kuna, što uvećano za iznos PDV-a od 25 % iznosi 80.156,25 kuna. Žalitelj ističe kako mu je prvostupanjsko tijelo naknadilo trošak za čak tri podneska koja je podnio između dva ročišta, a zatim je priznalo i trošak zastupanja na navedenom ročištu, zbog čega, prema mišljenju žalitelja, proizlazi da se ne radi o nužnim niti opravdanim troškovima, već da se opunomoćenik stranaka mogao očitovati jednim podneskom ili na ročištu. Slijedom navedenog, žalitelj predlaže pobijani zaključak poništiti i stvar na meritoran način riješiti na način da zahtjev za priznanje troškova predmetnih upravnih postupaka odbije.

Pravodobnom žalbom navedeni zaključak prvostupanjskog tijela pobija Grad Šibenik zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Žalitelj Grad Šibenik osporava obvezu naknade troškova zastupanja u ovom postupku. Žalitelj ističe da se troškovi zastupanja stranke ne ubrajaju u redovite troškove tj. nužne troškove, pa se troškovi pravnog zastupanja ne bi trebali priznati odvjetnicima u upravnom postupku. Žalitelj, nadalje, navodi da njegova obveza kao solidarnog obveznika, koja je utvrđena po članku 13. Zakona o naknadi, nije utemeljena, jer se navedenom odredbom izričito utvrđuje tko je obveznik naknade u slučaju naturalnog povrata te u slučajevima kad se imovina ne vraća u naravi, pa je obveznik naknade u novcu i obveznicama Republike Hrvatske Fond za naknadu oduzete imovine, a obveznik naknade dionicama odnosno udjelima Hrvatski fond za privatizaciju. Dakle, žalitelj ističe da navedena odredba ne propisuje obvezu plaćanja troškova postupka strankama u postupku koji se vodio po zahtjevu prijašnjeg vlasnika. Žalitelj, također, ističe da ni Zakon o općem upravnom postupku ne predviđa mogućnost priznavanja troškova zastupanja po odvjetniku onoj stranci koja je uspjela u postupku od protivne strane, koja svojim radnjama u postupku nije prouzročila protivnoj strani te troškove. Pritom, žalitelj ističe da Grad Šibenik prijašnjem vlasniku kao podnositelju zahtjeva za povrat imovine nije prouzročio takve troškove. Žalitelj, nadalje, osporava i navode nadležnog prvostupanjskog tijela kako su ispunjeni uvjeti iz odredbe članka 114. stavka 3. Zakona o općem upravnom postupku. Naime, žalitelj ističe da je navedenim člankom propisano da se troškovi za pravno zastupanje nadoknađuju samo u slučajevima kad je to zastupanje bio nužno i opravdano, a žalitelj smatra da troškovi predmetnog pravnog zastupanja u ovom postupku nisu bili nužni. Žalitelj ističe da se u obrazloženju zaključka spominju stare katastarske oznake i to čest. zgr. 67/1 i čest. zgr. 67/2, a ne sadašnje i postojeće katastarske čestice oznake k.č.br.

5254/1 i k.č.br. 5254/2, obje k.o. Šibenik, na kojima su kao suvlasnici upisani nasljedni prijašnjeg vlasnika Isaka Druttera. Žalitelj ističe da je postupak naknade pokrenut po zahtjevu prijašnjeg vlasnika pravomoćno okončan, te da je on kao obveznik povrata izvršio urednu primopredaju vraćene imovine prijašnjem vlasniku, te osporava postojanje obveze plaćanja troškova zastupanja u navedenom postupku. Slijedom navedenog, žalitelj predlaže pobijani zaključak preinačiti, podredno poništiti i predmet vratiti prvostupanjskom tijelu na ponovni postupak.

Odgovore na žalbe Državnog odvjetništva Republike Hrvatske i Grada Šibenika podnijeli su podnositelji zahtjeva Maja Kobol i Neva Duić. U odnosu na žalbu Grada Šibenika, podnositelji zahtjeva navode da troškovi zastupanja upravo spadaju u nužne i opravdane troškove u upravnom postupku povrata, a što je izričito naglašeno u presudi Visokog upravnog suda Republike Hrvatske od 11. rujna 2019., koja je detaljno citirana u pobijanom zaključku i koja je pravno obvezujuća u ovome predmetu. Pritom, podnositeljice zahtjeva ističu da je obvezatnost te presude naglašena i u rješenju Ministarstva pravosuđa i uprave Republike Hrvatske, KLASA: UP/II-942-01/20-01/181 od 12. srpnja 2021. U kontekstu navođenja odredbe članka 13 stavka 1. Zakona o naknadi, podnositeljica zahtjeva ističu da je ista spomenuta da se naglasi da je Grad Šibenik zajedno sa Državnim odvjetništvom Republike Hrvatske bio stranka u ovome postupku i da zajedno sa Državnim odvjetništvom Republike Hrvatske treba solidarno snositi trošak. Pritom, podnositeljice zahtjeva naglašavaju da je prijedlog da se Grad Šibenik solidarno sa Državnim odvjetništvom Republike Hrvatske obveže na snalažanje troškova iniciran upravo od strane Državnog odvjetništva Republike Hrvatske, odnosno od njegovog zastupnika Općinskog državnog odvjetništva u Šibeniku, dok je, s druge strane, prijedlog Grada Šibenika bio da se isključivo Državno odvjetništvo Republike Hrvatske naznači kao obveznik naknade troškova. Podnositeljice zahtjeva, nadalje, ističu da navođenje bivših i sadašnjih čestica na kojima se nalazi predmetna nekretnina nije odlučno za ocjenu osnovanosti i visine troška u ovom postupku. U odnosu na žalbu Državnog odvjetništva Republike Hrvatske, podnositeljice zahtjeva navode da se u svojoj prošloj žalbi od 24. travnja 2020. Općinsko državno odvjetništvo u Šibeniku legitimiralo ne kao stranka, nego kao zastupnik Državnog odvjetništva Republike Hrvatske u ovome postupku, iz čega proizlazi da Općinsko državno odvjetništvo u Šibeniku manipulira i ne može se odlučiti u kojem svojstvu sudjeluje u ovom postupku, pa se jednom proglašava punomoćnikom Državnog odvjetništva Republike Hrvatske, a u drugoj se situaciji temeljem odredbe članka 30. stavka 1. Zakona o državnom odvjetništvu proglašava strankom. Podnositeljice zahtjeva smatraju bitnim naglasiti da je u rješenju Ministarstva pravosuđa i uprave, KLASA: UP/II-942-01/20-01/181 od 12. srpnja 2021. izričito Državno odvjetništvo Republike Hrvatske naznačeno kao stranka u postupku povrata. Podnositeljice zahtjeva, nadalje, ističu da u nastavku žalbe žalitelj ponovo reciklira stare stavove, odnosno ponovo tumači odredbe Zakona o općem upravnom postupku, unatoč tome što su u dosadašnjem tijeku postupka sva tumačenja Zakona o općem upravnom postupku i svi prigovori raspravljeni na svim razinama, kako u upravnom postupku tako i u upravnom sporu. Podnositeljice zahtjeva, nadalje, navode da žalitelj ističe kako nije obrazloženo zašto i trgovačko društvo Rivijera d.d. (točnim nazivom: u stečaju) nije obvezano na troškove postupka, iako žalitelj zna ili bi trebalo znati da je navedeno trgovačko društvo bilo samo zakupac predmetnog prostora, pa obzirom na to nije ni trebalo biti pozivano na ročišta u postupku povrata te da je nad istim u tijeku već šest godina stečajni postupak te su rokovi za prijavu potraživanja u istom već davno istekli. Podnositeljice zahtjeva, također, navode da žalitelj spekulira sa vrijednošću nekretnine, poduzetim radnjama, opravdanošću i nužnošću istih, iako su se o svim tim pitanjima očitovale sve strane u postupku, pri čemu ponovno iznosi neistine da je predmetna nekretnina bila

bombardirana i srušena (valjda do temelja) i onda obnovljena sredstvima zajednice, a što je gruba neistina, a s ciljem da se pokuša osporiti nesporna i što je najvažnije – tržišna vrijednost – predmetne nekretnine. Podnositeljice zahtjeva navode da žalitelj ponavlja uvijek iste neosnovane ili neistinite navode. Slijedom navedenog, podnositeljice zahtjeva predlažu žalbe kao neosnovane odbiti.

Žalbe su djelomično osnovane.

Iz podataka spisa predmeta dostavljenog ovom drugostupanjskom tijelu uz žalbu proizlazi da je pobijani zaključak donesen u ponovnom postupku nakon što je rješenjem ovog drugostupanjskog tijela, KLASA: UP/II-942-01/20-01/181, URBROJ: 514-04-02-01-01/07-21-05 od 12. srpnja 2021. poništen zaključak Šibensko-kninske županije, Upravnog odjela za imovinsko-pravne i zajedničke poslove, KLASA: UP/I-942-01/12-01/1, URBROJ: 2182/1-20-20-56 od 2. travnja 2020., ispravljeno zaključkom navedenog tijela, KLASA: UP/I-942-01/12-01/1, URBROJ: 2182/1-20-20-58 od 16. travnja 2020., te je predmet vraćen prvostupanjskom tijelu na ponovni postupak.

Ovo iz razloga što je ocijenjeno da je predmetni trošak upravnog postupka pogrešno utvrđen na teret Republike Hrvatske, koja nije stranka u upravnom postupku radi naknade oduzete imovine, koji se vodi prema odredbama Zakona o naknadi, te iz razloga što je prilikom donošenja pobijane odluke prvostupanjsko tijelo potpuno izgubilo iz vida činjenicu da su stranke predmetnog upravnog postupka, osim podnositelja i Državnog odvjetništva Republike Hrvatske, također i Grad Šibenik kao obveznik naknade te trgovačko društvo Rivijera d.d., u stečaju.

Nadalje, imajući u vidu prethodno citiranu odredbu članka 117. stavka 3. Zakona o općem upravnom postupku, kao i činjenicu da prvostupanjsko tijelo u obrazloženju pobijanog zaključka niti jednom riječju ne obrazlaže odluku da je trošak pravnog zastupanja podnositeljima zahtjeva dužan naknaditi isključivo (u punom iznosu) Republika Hrvatska, to je i iz navedenog razloga zaključak prvostupanjskog tijela ocijenjen nezakonitim. S tim u vezi, također je utvrđeno da je prvostupanjsko tijelo, suprotno odredbi članka 209. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku, u obrazloženju pobijanog zaključka samo navelo stavke iz troškovnika koji je spisu predmeta priložio punomoćnik podnositelja zahtjeva, pri čemu je paušalno zaključilo da je troškovnik dostavljen u spis predmeta pravilno sačinjen, odnosno propustilo je suštinski ispitati opravdanost ukupno zatraženog iznosa naknade. Imajući u vidu sve prethodno izložene nedostatke u obrazloženju pobijanog zaključka, odnosno činjenicu da u pobijanom zaključku nisu navedeni jasni i argumentirani razlozi zbog kojih je prvostupanjsko tijelo prihvatilo zahtjev podnositelja zahtjeva za naknadu troškova pravnog zastupanja u cjelokupno zatraženom iznosu, te da nije navedena niti jedna odredba Odvjetničke tarife na kojoj je prvostupanjsko tijelo temeljilo odluku, to pobijani zaključak prvostupanjskog tijela sadrži nedostatke zbog kojih se ne može ispitati.

Ovo drugostupanjsko tijelo je, također, istaknulo da je upravno tijelo prvog stupnja na priznati iznos troškova pogrešno obračunalo PDV u iznosu od 25%, a ne PDV po stopi važećoj u vrijeme poduzimanja pojedine radnje, imajući u vidu sadržaj odredbe članka 37. stavka 1. Zakona o porezu na dodanu vrijednost (Narodne novine, broj 73/13, 99/13, 148/13, 153/13 i 143/14). Stoga je radnje obavljene u upravnom postupku do 1. kolovoza 2009., a koje je prvostupanjsko tijelo ovlaštenicima naknade priznalo kao trošak, trebalo obračunati sa stopom PDV-a od 22%, radnje obavljene od 1. kolovoza 2009. do 1. ožujka 2012., trebalo je

3vBgxLDHg0y2aS05mtH-LA

obračunati sa stopom PDV-a od 23%, a radnje obavljene od 1. ožujka 2012., trebalo obračunati sa stopom PDV-a od 25%.

Također je skrenuta pozornost prvostupanjskom tijelu da je izrekom osporenog zaključka propustilo obvezati (pogrešno utvrđenog) obveznika isplate troškova postupka, na plaćanje zakonske zatezne kamate koja teče od dana donošenja tog zaključka do isplate te da je prvostupanjsko tijelo zaključak o troškovima postupka propustilo dostaviti svim strankama koje su sudjelovale u konkretnom upravnom postupku.

Shodno tome, u ponovnom postupku prvostupanjsko tijelo obvezano je donijeti novu i na zakonu osnovanu odluku o troškovima postupka u ovome predmetu, na način da je navedeno tijelo obvezano analizirati troškovnik priložen spisu predmeta u skladu s uputom iz obrazloženja ovog rješenja, te u obrazloženju zaključka navesti pravne propise i jasne razloge koji s obzirom na utvrđeno činjenično stanje upućuju na onakvo rješenje kakvo je dano u dispozitivu.

Iz obrazloženja pobijanog zaključka proizlazi da je prvostupanjsko tijelo u ponovnom postupku izvršilo uvid u dostavljeni troškovnik, cjelokupnu priloženu dokumentaciju uz zahtjev, kao i u podneske punomoćnika prijašnjeg vlasnika predmetne imovine koji su pri prvostupanjskom tijelu zaprimljeni 9. ožujka 2020. i 30. kolovoza 2021. Prvostupanjsko tijelo navodi da je u troškovniku zaprimljenom 31. srpnja 2013. vrijednost predmeta spora procijenjena na 180.000,00 € (1.350.000,00 kn), te da je trošak postupka zatražen za dvanaest radnji pravnog zastupanja, u ukupnoj visini od 17955 bodova što pomnoženo sa 10,00 kn (vrijednost boda sukladno Tbr. 50.) čini iznos od 179.550,00 kn, što uvećano za PDV po stopi od 25% u iznosu od 44.887,50 kn čini ukupan iznos od 224.437,50 kn, a uvećano za predujam u iznosu od 4.460,00 kn, sveukupan iznos od 228.897 50 kn. Prvostupanjsko tijelo ističe da je troškovnik sačinjen sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Tbr. 20. toč. 2. i 3., Tbr. 21. toč. 1., Tbr. 36. toč. 1. i Tbr. 50.) („Narodne novine“, broj 142/12 i dr.), a uzimajući u obzir procijenjenu vrijednost vraćene imovine u iznosu od 1.350.000,00 kn, koja je čak za 100.000,00 € manja od iznosa za koji je ta ista imovina prodana na tržištu.

Prvostupanjsko tijelo, nadalje, navodi da su u ovom postupku sudjelovale stranke sa suprotnim interesima, te ako je u takvu slučaju koja od stranaka djelomično uspjela sa svojim zahtjevom, ona je dužna naknaditi protivnoj stranci troškove razmjerno dijelu svojeg zahtjeva s kojim nije uspjela. Slijedom navedenoga, obzirom na okolnost da je prijašnji vlasnik zastupan po stručnoj osobi podnio zahtjev te uspio u cijelosti sa zahtjevom i da je utvrđeno da su troškovi upravnom postupku nužni i opravdani, prvostupanjsko tijelo odlučilo je kao u izreci pobijanog zaključka. Pritom, prvostupanjsko tijelo je navelo da je o obvezniku Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske odlučeno sukladno odredbi članka 65. stavka 2. Zakona o naknadi, jer je Državno odvjetništvo Republike Hrvatske temeljem navedene odredbe bilo stranka u tom postupku, a da je o solidarnom obvezniku Gradu Šibeniku odlučeno temeljem odredbe članka 13 stavka 1. Zakona o naknadi, budući da je isti kao stranka u postupku bio obveznik povrata u naturi.

Razmatranjem žalbenih navoda te pregledom pobijanog zaključka, ovo drugostupanjsko tijelo nalazi je prvostupanjsko upravno tijelo povrijedilo pravila upravnog postupka time što nije postupilo u skladu s obvezujućom uputom iz obrazloženja rješenja ovog tijela od 12. srpnja 2021.

3vBgxLDHg0y2aS05mtH-LA

Naime, odredbom članka 242. stavka 2. Zakona općem upravnom postupku propisano je da ako drugostupanjski organ nađe da će nedostatke prvostupanjskog postupka brže i ekonomičnije otkloniti prvostupanjski organ, on će svojim rješenjem poništiti prvostepeno rješenje i vratiti predmet prvostupanjskom organu na ponovni postupak. U tom slučaju drugostupanjski organ dužan je svojim rješenjem ukazati prvostupanjskom organu u kojem pogledu treba upotpuniti postupak, a prvostupanjski organ dužan je u svemu postupiti po drugostupanjskom rješenju i bez odgode, a najkasnije u roku od 30 dana od dana primitka predmeta, donijeti novo rješenje. Protiv novog rješenja stranka ima pravo žalbe.

U ponovnom postupku prvostupanjsko tijelo ponovno je postupilo protivno odredbi članka 209. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku propisano da obrazloženje rješenja mora sadržavati kratko izlaganje zahtjeva stranaka, utvrđeno činjenično stanje, prema potrebi i razloge koji su bili odlučni pri ocjeni dokaza, razloge zbog kojih nije uvažen koji od zahtjeva stranaka, pravne propise i razloge koji s obzirom na utvrđeno činjenično stanje upućuju na onakvo rješenje kakvo je dano u dispozitivu. Ako žalba ne odgađa izvršenje rješenja, obrazloženje sadrži i pozivanje na propis koji to predviđa. U obrazloženju rješenja moraju biti obrazloženi i oni zaključci protiv kojih nije dopuštena posebna žalba.

Iz prethodno citirane zakonske odredbe proizlazi da je u tzv. pravnom dijelu obrazloženja, uz navođenje odredaba materijalno-pravnih propisa, prvostupanjsko tijelo dužno izložiti i odgovarajuću interpretaciju tih odredbi u primjeni na utvrđeno činjenično stanje. Naime, nije dovoljno samo formalno pozvati se ili citirati određene propise kao mjerodavne već su nadležna tijela dužna obrazložiti na temelju kojih činjenica i okolnosti su utvrdila da su u okolnostima konkretnog slučaja ispunjene pretpostavke iz tih propisa. Svako drukčije postupanje prijeći strankama ostvarivanje prava na djelotvornu pravnu zaštitu u njihovoj pravnoj stvari. Strankama mora biti jasno zašto one u specifičnim okolnostima njihovog slučaja ispunjavaju ili ne ispunjavaju uvjete za ostvarivanje određenog prava ili interesa.

S tim u vezi ističe se da je Ustavni sud Republike Hrvatske u obrazloženju predmeta broj: U-III-2086/2016 od 13. ožujka 2018. istaknuo: „Ustavno i konvencijsko pravo na pravično suđenje zajamčeno člankom 29. stavkom 1. Ustava uključuje načelo učinkovite pravne zaštite, minimalni uvjet ostvarenja kojeg je iznošenje dostatnih i pravno relevantnih razloga za donesenu odluku. Ono jamči zaštitu od arbitrarnosti u odlučivanju sudova i drugih tijela javne vlasti. Stoga, obrazloženja sudskih odluka odnosno odluka drugih nadležnih tijela koja ne sadrže relevantne i dostatne razloge za ocjenu kakva je odlukom dana, upućuju na zaključak o arbitrarnosti u postupovnom i/ili materijalnom pravnom smislu.“

Imajući u vidu sve prethodno izložene nedostatke u obrazloženju pobijanog zaključka, odnosno činjenicu da u pobijanom zaključku nisu navedeni jasni i argumentirani razlozi zbog kojih je prvostupanjsko tijelo prihvatilo zahtjev podnositelja zahtjeva za naknadu troškova pravnog zastupanja u cjelokupno zatraženom iznosu, to pobijani zaključak prvostupanjskog tijela sadrži nedostatke zbog kojih se ne može ispitati.

Stoga se ne može otkloniti kao neosnovan prigovor Državnog odvjetništva Republike Hrvatske da prvostupanjsko tijelo nije obrazložilo zašto trgovačko društvo Rivijera d.d., Šibenik u stečaju nije određeno kao obveznik naknade nastalih troškova (tj. zašto prvostupanjsko tijelo smatra da je konkretan postupak naknade za oduzetu imovinu okončan nepovoljno samo za Državno odvjetništvo Republike Hrvatske i Grad Šibenik, a ne i za trgovačko društvo Rivijera d.d. Šibenik u stečaju).

Naime, nije sporno da je trgovačko društvo Rivijera d.d. u stečaju nesporno sudjelovalo u svojstvu stranke u konkretnom postupku naknade za oduzetu imovinu, pri čemu se naglašava da je prema dosljednoj upravno-sudskoj praksi (presuda Upravnog suda Republike Hrvatske, Broj: Us-9189/2006-7 od 29. lipnja 2007. i presuda Upravnog suda u Zagrebu, Poslovni broj: Usl-2580/19-12 od 21. rujna 2020.) zakupnik poslovnog prostora u zgradi koja je predmet naknade ima svojstvo stranke u postupku. Također, nije sporno ni da je točkom 3. izreke rješenja prvostupanjskog tijela, KLASA: UP/I-942-01/12-01/01, URBROJ: 2182-03-05/2-13-26 od 16. srpnja 2013. odlučeno da se Ugovor o zakupu poslovnog prostora (koji je vraćen u naravi podnositeljima zahtjeva), KLASA: 370-03/05-01/122, URBROJ: 2182/01-03/1-06-1, koji je dana 10. svibnja 2006. sklopljen između Grada Šibenika i „RIVIJERE“ d.d. iz Šibenika, raskida po sili zakona danom pravomoćnosti tog rješenja.

Također, budući da je odredbom članka 117. stavka 3. Zakona o općem upravnom postupku propisano da ako troškove postupka snosi više osoba, troškovi će se između njih razdijeliti na jednake dijelove odnosno u odgovarajućem razmjeru, prvostupanjsko tijelo propustilo je obrazložiti razloga zbog kojih je odlučilo obvezati Državno odvjetništvo Republike Hrvatske i Grad Šibenik da solidarno snose troškova konkretnog upravnog postupka.

Nadalje, pravilno ističe žalitelj Državno odvjetništvo Republike Hrvatske da prvostupanjsko tijelo nije postupilo sukladno uputi iz rješenja ovog drugostupanjskog tijela, KLASA: UP/II-942-01/20-01/181 od 12. srpnja 2021., time što je propustilo suštinski ispitati opravdanost ukupno zatraženog iznosa naknade troškova.

Pritom ovo drugostupanjsko tijelo ponovno naglašava da upravno tijelo koje provodi postupak odlučuje koji su troškovi bili nužni i potrebni prema okolnostima svakog konkretnog slučaja, u skladu sa odredbama članka 114. Zakona o općem upravnom postupku. Kad u postupku stranku zastupa odvjetnik, tada se trošak zastupanja obračunava prema odredbama Zakona o odvjetništvu („Narodne novine“, broj 9/94, 117/08, 50/09, 75/09, 18/11 i 165/21), koji upućuje na primjenu Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, broj 142/12, 103/14 118/14 – ispravak, 107/15, 37/22 i 126/22; u daljnjem tekstu: Odvjetnička tarifa).

Naime, javnopravno tijelo prvog stupnja o svakom zahtjevu stranke, pa tako i o zahtjevu za naknadom troškova postupka, mora navesti razloge zbog kojih smatra da je taj zahtjev osnovan. To u odnosu na zahtjev za naknadom troškova postupka, između ostalog, znači da je nadležno javnopravno tijelo za svaku radnju stranke u odnosu na koju stranka potražuje trošak u obrazloženju odluke morao navesti jasne razloge zašto smatra da je ta radnja bila potrebna za vođenje postupka. Ovo neovisno o tome što je Visoki upravni sud Republike Hrvatske u presudi, Poslovni broj: Usž-796/19-2 od 11. rujna 2019. izrazio pravno shvaćanje da su postupci pokrenuti na temelju odredbi Zakona o naknadi izuzetno složeni postupci, u kojima sudjeluje više stranaka, što po ocjeni tog Suda to predstavlja dostatan razlog i osnov za angažiranje stručne pomoći odnosno zastupanje po odvjetniku, odnosno da su, prema mišljenju Suda, u konkretnom slučaju troškovi zastupanja tužitelja po punomoćniku odvjetniku bili nužni i opravdani. Time, naime, Sud nije ušao u ocjenu pojedinih stavki troškovnika dostavljenog u spis predmeta od strane punomoćnika podnositelja zahtjeva niti je ocijenio jesu li iste u konkretnom slučaju bile potrebne za vođenje postupka.

Kako je u ponovnom postupku prvostupanjsko tijelo ponovno propustilo izvršiti takvu ocjenu, to se ne može otkloniti kao neosnovan ni prigovor žalitelja Državnog odvjetništva Republike Hrvatske da nije bilo nužno i opravdano da punomoćnik stranaka sastavi čak pet podnesaka od čega tri obrazložena podneska, za koje potražuje naknadu troška u iznosu od čak 64.125,00 kuna, što uvećano za iznos PDV-a od 25 % iznosi 80.156,25 kuna, kao ni prigovor žalitelja da je prvostupanjsko tijelo naknadilo trošak za čak tri podneska koja je punomoćnik stranaka podnio između dva ročišta, a zatim je priznalo i trošak zastupanja na navedenom ročištu, zbog čega da se ne radi o nužnim niti opravdanim troškovima, već da se opunomoćenik stranaka mogao očitovati jednim podneskom ili na ročištu. Također se ne može otkloniti kao neosnovan prigovor žalitelja Grada Šibenika da nisu ostvarene pretpostavke i odredbe članka 114. stavka 3. Zakona o općem upravnom postupku, odnosno da navedeni troškovi nisu bili potrebni za vođenje postupka.

Troškovi upravnog postupka uređeni su u odredbi Tbr. 20. t. 1. Odvjetničke tarife, kojom je propisano da sastav zahtjeva kojima se pokreće upravni postupak, sastav podnesaka s činjeničnim navodima, sastav obrazloženih prijedloga i sastav prijedloga za izvršenje rješenja u neprocjenjivim predmetima iznosi 50 bodova. U t. 3. tog tarifnog broja propisano je da ostali podnesci iznose 50% nagrade iz t. 1. i 2. tog tarifnog broja.

Dakle, iz citiranih odredbi Odvjetničke tarife jasno proizlazi da se naknada troškova pravnog zastupanja, kada je u pitanju naknada troška sastava podnesaka, ne određuje u istovjetnom iznosu, neovisno o sadržaju samog podneska.

U t. 2. tog tarifnog broja propisano je da u svim procjenjivim predmetima, kao npr. porezne prijave na osnovi podataka iz knjiga koje je obveznik poreza dužan voditi, obrazloženi podnesci u poreznim, carinskim i deviznim predmetima, u postupku izvlaštenja, u postupku pribavljanja lokacijske i građevinske dozvole, u postupcima iz stambenih odnosa, u postupku naknade za imovinu oduzetu za vrijeme jugoslavenske komunističke vladavine, kao i u drugim upravnim postupcima – nagrada po Tbr. 7. t. 1. osnovicu za obračun čini ukupan prihod, odnosno vrijednost imovine, odnosno iznos jednogodišnje najamnine ili zakupnine.

Povrh svega navedenog, iz obrazloženja pobijanog zaključka, također, proizlazi da je prvostupanjsko tijelo postupilo u izravnoj suprotnosti s uputom iz rješenja ovog drugostupanskog tijela od 12. srpnja 2021., budući da je upravno tijelo prvog stupnja na priznati iznos troškova pogrešno obračunalo PDV u iznosu od 25%, a ne PDV po stopi važećoj u vrijeme poduzimanja pojedine radnje.

Naime, prvostupanjsko tijelo u obrazloženju pobijanog zaključka navodi da se visina stope PDV-a za troškove pojedinih radnji ne određuje prema vremenu poduzete radnje, već vremenu rješavanja odnosno izvršenja naloga. Pritom, prvostupanjsko tijelo navodi da potpisivanjem punomoći odvjetnik i stranka zaključuju ugovor o nalogu, pa su prava i obveze uređeni tim institutom (čl. 763. Zakona o obveznim odnosima - „Narodne novine“, broj: 35/05 i dr.). Prvostupanjsko tijelo navodi da je vlasnik dakle, ovlastio odvjetnika za zastupanje i nalog glasi na poduzimanje svih radnji do završetka postupka, a ne samo na poduzimanje određene radnje, što znači da je posao zastupanja dovršen u pravilu, donošenjem rješenja o povratu, a završetkom zastupanja odvjetnik ima pravo od protivne stranke zahtijevati nužne i opravdane troškove koji su nastali u postupku, što podliježe stopi poreza na dodanu vrijednost koja je bila na snazi u to vrijeme. Shodno tome, prvostupanjsko tijelo ističe da obveza naknade troška za stranku nastaje u trenutku rješavanja, zbog čega se na odvjetničke usluge

obračunava PDV po stopi u vrijeme odlučivanja (u ovom slučaju po stopi od 25%). Povremeno, navedenog, prvostupanijsko tijelo poziva se na odredbu Tbr. 48. toč. 2 Odvjetničke tarife, kojom je propisano da kada sud ili drugo tijelo odlučuje o naknadi troškova zastupanja na teret protivne strane, primjenjuje tarifu i vrijednost boda koja je na snazi u vrijeme donošenja odluke o trošku postupka, pa se to prema mišljenju prvostupanijskog tijela odnosi i na stopu PDV-a koja po zakonu i ne može biti drugačija od one koja važi u vrijeme donošenja rješenja o trošku.

Navedeno pravno shvaćanje prvostupanijskog tijela u potpunosti je pogrešno te je ujedno protivno ustaljenoj upravno sudskoj praksi (presude Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, Poslovni broj: Usz-4330/19-2 od 29. siječnja 2021., Poslovni broj: Usz-378/20-3 od 9. prosinca 2021. i dr.).

Preostali navodi iz žalbi Državnog odvjetništva Republike Hrvatske i Grada Šibenika nisu od utjecaja na drugačiju odluku u ovoj upravnoj stvari te se žalitelji, radi izbjegavanja nepotrebnog ponavljanja, upućuju na obrazloženje rješenja ovog drugostupanijskog tijela, KLASA: UP/II-942-01/20-01/181, URBROJ: 514-04-02-01-01/07-21-05 od 12. srpnja 2021.

U ponovnom postupku prvostupanijsko tijelo donijeti će novu i na zakonu osnovanu odluku o troškovima postupka u ovome predmetu, na način da će analizirati troškovnik priložen spisu predmeta u skladu s uputom iz obrazloženja ovog rješenja i rješenja ovog drugostupanijskog tijela od 12. srpnja 2021., pri čemu će u obrazloženju zaključka navesti pravne propise i jasne razloge koji, s obzirom na utvrđeno činjenično stanje, upućuju na onakvo rješenje kakvo je dano u dispozitivu.

Slijedom navedenog, pobijani zaključak prvostupanijskog tijela ocijenjen je nepravilnim i na zakonu neosnovanim te je primjenom odredbe članka 242. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku odlučeno kao izreci ovog rješenja.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ovoga rješenja nije dopuštena žalba, ali se može pokrenuti upravni spor pred Upravnim sudom u Splitu, Put Supavla 1, Split.

Upravni spor se pokreće tužbom koja se podnosi u roku od 30 dana od dostave rješenja stranci koja podnosi tužbu. Tužba se predaje nadležnom sudu neposredno u pisanom obliku, usmeno na zapisnik ili se šalje poštom, odnosno dostavlja u elektroničkom obliku putem informacijskog sustava.

Tijela državne uprave i druga državna tijela, tijela jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave, pravne osobe koje imaju javne ovlasti, državno odvjetništvo, odvjetnici, javni bilježnici, sudski vještaci, sudski procjenitelji, sudski tumači, stečajni upravitelji, povjerenici i pravne osobe tužbu dostavljaju u elektroničkom obliku putem informacijskog sustava.

3vBgxLDHg0y2aS05mtH-LA

rješenje se dostavlja:

1. Šibensko-kninskoj županiji, Upravnom odjelu za opću upravu, imovinsko-pravne i zajedničke poslove, Šibenik, zajedno sa spisom predmeta, s time da jedan primjerak ovog rješenja uruči:
 - Odvjetniku Marku Sinovčiću, Cernička 50, 10 000 Zagreb (za Maju Kobol i Nevu Duić),
 - Gradu Šibeniku, Trg palih branitelja Domovinskog rata 1, 22 000 Šibenik,
 - Općinskom državnom odvjetništvu u Šibeniku, Građansko-upravnom odjelu, Stjepana Radića 81, 22 000 Šibenik (na broj: Unz-610/97),
 - ✓ Ivici Matasu, Put gimnazije 55, 22 000 Šibenik
(stečajnom upravitelju trgovačkog društva RIVIJERA d.d. u stečaju)
2. U spis

3vBgxLDHg0y2aS05mtH-LA